

[Statsministeren]

stor forskel, og hvorfor der ikke er stor forskel, vil jeg redegøre for om et øjeblik. Lettelsen er mindst – erkendt – for grupperne med indkomster under 100.000 kr., men denne indkomstgruppe består i meget høj grad af pensionister og af studerende, med andre ord personer, som ikke har eller først er ved at få tilknytning til arbejdsmarkedet. Den andel af indkomsten, som denne gruppe betaler i skat, er forholdsvis mindre end for de øvrige indkomstgrupper på grund af personfradraget og 3-pct.s-fradraget. Det skal man heller ikke glemme.

Indkomster på under 140.000 kr. får en lettelse som følge af nedsættelsen af 22-pct.s-skatten og de kommunale skatter på i alt 6 pct. Der er altså skattelettelse også til de laveste indkomster. Indkomster mellem 140.000 kr. og 216.000 kr. vil ud over lettelsen af proportionalskatten med de 6 pct. få en marginalskattelettelse ved fjernelse af 6-pct.s-skatten.

Det er vigtigt at fastholde – og det skjuler vi ikke et øjeblik – at planen har den store erhvervsaktive gruppe som målgruppe. Det er familier med erhvervsaktive, der i reglen har en indkomst på mindst 150.000 kr. og meget ofte mere. Vi har i de kommende år brug for at inspirere de erhvervsaktive i Danmark til en yderligere indsats, for hvis ikke det lykkes, får vi ikke den vækst og fremgang, som de socialt svage grupper har behov for.

Mange af finansieringselementerne i planen – det vil jeg også gerne fremhæve – rammer i øvrigt de højere indkomster. Det drejer sig om lavere fradragsværdi for renteudgifter, det gælder fradragssaneringen, og det gælder anpartsordningen, men det gælder også afskaffelse af investeringsfondsordningen. De analyser, vi har foretaget, og som vi meget gerne vil lægge frem, når vi skal i gang med arbejdet, har vist, at det er de højere indkomster, som har de store fradrag. Derfor er det også dem, der bliver hårdest ramt af fradragssaneringen.

For resten er det også sådan, at de højere indkomster bidrager væsentligt til at finansiere deres egen indkomstskattelettelse. Fradragssaneringen og nedsættelsen af kapitalafkastbeskatningen betyder for disse grupper en skatteminimering på ca. 2,3 mia. kr. Dertil kommer det med anpart og det med afskaffelse af en investeringsfond. Det øger naturligvis skatten for denne gruppe.

Lad mig til sidst i dette afsnit om skatterne sige, at jeg med den største interesse har fulgt skattedebatten i den sidste tid i vort naboland Sverige. Det håber jeg også de danske socialdemokrater har gjort eller vil gøre. Ifølge Børsen fra i går må man nu regne med en svensk skatte-reform, som klart bevirker stor skattnedsættelse for de høje indkomstgrupper, og af den tabel, som offentliggjordes i går, fremgår, at har man i Sverige en årsindkomst på 80.000 kr., får man en skattelettelse på 3.500 kr. Har man derimod en årsindkomst på 280.000 kr., får man en skattelettelse på 47.900 kr. Jamen hvad er det for noget? Det er jo en skattelettelse, som helt tydeligt er til langt den største fordel for de virkelig store indkomster. Det er ikke så sært, for det svenske udspil bygger på, at marginalskatten, som i Sverige i dag er 72 pct., skal sættes ned til 50 pct.

Er det sådan, Socialdemokraterne og den svenske finansminister tænker i Sverige? Ja, det er det! Hvorfor er der så stor afstand til Socialdemokraterne i Danmark? Den afstand må vi se at få indsnævret under de kommende måneders forhandlinger.

Hr. Gert Petersen havde gjort en iagttagelse, som jeg gerne vil beskæftige mig med. Hr. Gert Petersen – og fru Lilli Gyldenkilde fulgte i og for sig temaet op – sagde, at regeringen selv erkender, at planen fører til øget arbejdsløshed. Det gør vi i en vis forstand, og jeg vil gerne redegøre for det.

Der vil blive tale om en stigning i ledigheden i forhold til, hvordan udviklingen ville blive, hvis vi slet ikke justerede den økonomiske politik. Men jeg tror, alle vil erkende, at justeringer i den økonomiske politik er nødvendige under alle forhold, for ellers ville vi igen få en stigning i betalingsbalanceunderskuddet. Ingen af os kunne lade være at reagere. Vi ville være nødt til at skride ind for at få en tilfredsstillende udvikling på betalingsbalancen, men hvis vi skulle gøre det med traditionelle midler uden de strukturændringer, som ligger i planen, ville det koste os en langt større stigning i arbejdsløsheden.

Derfor mener vi, at planens gennemførelse giver os en højere beskæftigelse og en lavere arbejdsløshed, end vi ville få, hvis vi alene skulle skaffe ligevægt på betalingsbalancen med de traditionelle midler, som er afgifter og skatter. Derfor er det korrekt, når vi hævder, at planen